

Petrus

Lieve kleinkinderen,

*Zijn jullie wel eens heel erg bang geweest? Zo ja, wat deden jullie dan?
Heel hard wegrennen of je verstoppen?
En waar was je dan zo bang voor?
Voor een boze man, die je wilde pakken?
Of voor een wild dier, dat jou op wilde eten?
Of was je bang dat iets uit zou komen, dat jij stiekem gedaan had?
Zo zijn er heel veel zaken / dingen waar je heel angstig voor kunt zijn.
In zo'n situatie zeg je, doe je vaak dingen, waar je later spijt van hebt.
Ja, angst is iets raars. Je weet nooit, hoe jij, hoe ik, in zo'n situatie reageer.*

Hoofdstuk 88	-	Petrus	-	Lucas	22 : 54 - 62
				Marcus	14 : 66 - 72
				Johannes	18 : 15 - 27

Net zoals alle andere discipelen had ook Petrus die nacht in Gethsémané zijn Meester in de steek gelaten. Hij kon niet langer een Messias volgen die zichzelf overgaf aan zijn vijanden. En helemaal niet een Messias volgen die zijn leerlingen verbood om voor hem te vechten.

Maar ver was Petrus niet gekomen. Daarvoor hield hij te veel van Jezus. Zijn hele wezen verlangde om bij Jezus te zijn, hem te zien en zijn stem te horen. Dat kon nu niet meer. Maar het minste wat hij kon doen was wel dat hij wilde weten hoe het nu met hem was. Jezus was onschuldig! Maar Petrus wist zeker dat ze hem zouden veroordelen, misschien wel ter dood....

Nu, in dit bittere uur, nu het om Jezus' leven ging, waren ze allemaal bij hem weggelopen! Dit was niet goed..... Nee, hij Petrus moest terug, ook al kon hij Jezus nu niet meer helpen.

Eerst aarzelend langzaam, maar daarna sneller en steeds sneller liep Petrus richting Jeruzalem. Hij bleef wel op veilige afstand van de soldaten, maar toch wel zo dichtbij dat hij hen niet kwijtraakte in de donkere, bochtige straten.

Onderweg gebeurde er niets bijzonders of het moest zijn dat vreemde voorval met die jonge man in zijn wit laken. Petrus kende hem wel. Ook deze jonge man die in Jezus geloofde, was blij dat hij aan de soldaten ontsnapt was. Petrus werd er niet vrolijk van. Stel dat de soldaten hem ook gevangen zouden nemen. Zou het niet beter zijn dat hij terugging en de anderen opzoeken? Maar dat kon hij

ook niet. Nee, hij wilde weten waar ze Jezus naar toe brachten en wat ze met hem gingen doen.

Niet ver van het paleis van de hogepriester kwam Petrus nog iemand tegen, die hij kende. Het was een man die ook een volgeling van Jezus was. Hij moest naar het huis van Kajafas. Samen liepen ze verder, terwijl ze af en toe een paar woorden met elkaar wisselden.

Bij de ingang van de tempel liep die andere persoon door, terwijl Petrus voor de poort bleef staan. Nog nooit had Petrus zich zo eenzaam en zo verlaten gevoeld als op dat ogenblik. En nog nooit had hij zo'n groot verlangen gehad om bij Jezus te zijn....

Plotseling keek Petrus verbaasd omhoog. Diezelfde discipel van zojuist kwam weer naar buiten en vroeg Petrus of hij mee naar binnen wilde. Petrus bedacht zich geen seconde en ging direct met hem mee. Misschien was het wel niet verstandig, maar hij wilde zo graag in de buurt van Jezus zijn. Als hij nu niet met deze man meeging kreeg hij nooit weer zo'n kans.

De portierster, een slavin van de hogepriester, nam Petrus nauwlettend op, maar zei niets. Hij zou wel bij die andere man horen en die was een bekende van Kajafas.

Onbehaaglijk stond Petrus daar op die grote binnenplaats. Het was er druk in de nacht. Slaven liepen af en aan, raadsheren klommen de trap op naar de bovenzaal en getuigen werden naar één van de kamers gebracht.

Midden op het plein brandde een houtvuur waar soldaten en slaven omheen stonden. Ze waren mee geweest naar Gethsémané en hadden het nu koud.

Petrus keek om zich heen, maar nergens zag hij Jezus. Wat deden ze nu met hem daar achter die hoge gesloten deuren? Zou hij ooit weer vrij komen?

Petrus huiverde. Hij kon hier niet de hele nacht blijven staan. Dan zouden ze hem ook gevangen nemen. Misschien was het maar het beste om gewoon tussen de soldaten in te gaan staan. Net doen alsof het heel gewoon was dat hij hier was. En ook dat hij nergens bang voor was.

Bij het vuur was het lekker warm. Petrus stak zijn handen uit om ze te warmen. Hij trilde, maar niemand zei er iets van. Hij luisterde naar de gesprekken van de soldaten, hun rauwe grappen. Al gauw begreep hij dat Jezus nu bij Annas was en dat hij straks naar de zaal van Kajafas gebracht zou worden, om verhoord te worden door het Sanhedrin. Zou hij misschien Jezus dan nog even kunnen zien? Het speet hem niet dat hij hier nu was. Hij had alles wel willen geven om nog één keer dicht bij Jezus te zijn.

Een jonge vrouw liep naar het vuur, ging ook tussen de soldaten staan en keek Petrus aan. Petrus kende haar wel. Zij was de slavin die hem door de poort binnengelaten had. Petrus kreeg een kleur. Waarom keek ze hem zo aan? En

daar hoorde hij haar al zeggen: ‘Jij hoort toch ook bij Jezus, de rabbi uit Galilea?’

‘Jij hoort toch ook bij Jezus, de rabbi uit Galilea?’

Petrus werd bleek van schrik. Zonder erbij na te denken zei hij: ‘Hoe kom je daar bij! Waar heb jij het over. Ik hoor niet bij hem!’

De slavin liep al weer verder. Misschien had ze zich vergist. Maar toch? Ze had deze man vaker gezien in gezelschap van Jezus. Maar wat gaf het ook. Deze man kon geen gevaar met al die soldaten om hem heen. Het was dat zij hem had binnengelaten en ze wilde geen moeilijkheden.

Petrus bleef niet langer bij het vuur staan. Dat was te gevaarlijk. Hij liep terug naar de ingangspoort, maar durfde niet naar buiten te gaan. Naast het poortwachtershuis bleef hij staan. Het was daar koud, maar wel veiliger en donkerder.

In de verte kraaide een haan. Het zou niet lang meer duren en de nieuwe dag zou beginnen. Maar aan de waarschuwing van Jezus, het kraaien van de haan, daar dacht Petrus nu niet aan. Hij was bang, zo bang dat hij nergens anders aan kon denken dan aan zijn grote angst....

Daar kwam weer een slavin aan lopen. Zij was niet dezelfde slavin van zopas. Maar ook zij bleef voor Petrus staan en keek hem recht in het gezicht. Hadden

de beide slavinnen samen over Petrus gepraat? Deze slavin liep naar de soldaten toe en zei op luide toon: ‘Die man daar naast het poortwachtershuis hoort ook bij die Nazarener die vannacht gevangen is genomen.’

Het bloed vloog Petrus naar zijn wangen. Die vrouwen zouden nog eens zijn dood zijn met al hun gepraat over hem!

Luid en heel heftig schreeuwde Petrus over het plein: ‘Mens, dat is niet waar! Je weet niet wat je zegt! Ik ken die man niet! God mag mij straffen, als het waar is!’

Petrus draaide zich om liep weer het plein op. Hij dwong zichzelf om kalm en rustig te lopen, maar van binnen trilde hij helemaal. Hoe moest hij ooit weer buiten komen met die slavinnen bij de poort? Waarom was hij eigenlijk hier? Waarom had hij zich in dit grote gevaar begeven? Hij kon hier nu immers toch niets voor Jezus doen? Ja, een paar uur geleden in Gethsémané, toen durfde hij alles. En als Jezus toen ja had gezegd had hij hier nu niet voor zijn rechters gestaan. Maar dat was voorbij, voorgoed voorbij!

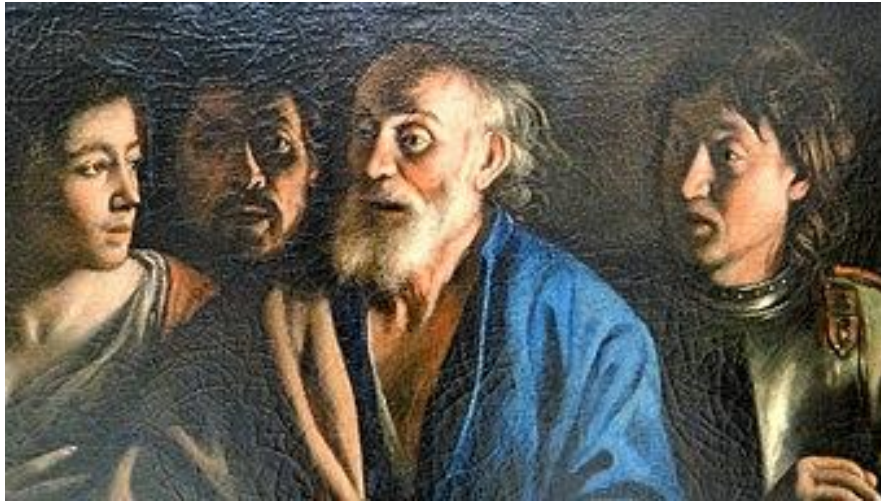
Petrus was bang.... Hoe moest het nu verder? Hoe kwam hij hier ooit vandaan? Diep vanbinnen schaamde Petrus zich voor zijn leugens. Maar hoe had het anders gemoeten? Hij kon toch moeilijk tegen de soldaten zeggen: ‘Ik hoor bij Jezus. Hier ben ik en neem ook mij maar gevangen?’

Na een uur liep Petrus koud en moe toch weer naar het vuur om zich te warmen. Ook was het daar veiliger voor hem dan in de buurt van die slavinnen in het poortwachtershuis.

Opnieuw hoorde hij de soldaten praten. Ze hadden het over hun nachtelijke mars naar Gethsémané en over de wonderbaarlijke genezing van Malchus. Uit hun verhalen kon Petrus opmaken dat één van hen familie was van Malchus, de priesterslaaf. Even later praatte Petrus met hen mee over alledaagse zaken. Ineens keken ze hem allemaal aan.

‘Jij bent een Galileeër,’ zeiden ze, ‘we horen het aan je uitspraak. Jij hoort ook bij Jezus. Je hebt jezelf verraden!’

‘Ja,’ zei de man die familie van Malchus was, ‘ik heb je in de tuin gezien!’

Het was alsof Petrus door de grond ging. Als hij de soldaten nu niet duidelijk maakte dat hij niet bij Jezus hoorde, dan zou dit zijn dood worden!

Heftig en met een zware eed begon Petrus zichzelf te vervloeken. ‘Hij kende die Jezus niet.... Hij mocht op dit moment dood op de grond neervallen als hij ooit een leerling van die rabbi was geweest! God mocht hem straffen als hij nu niet de waarheid gezegd had!’

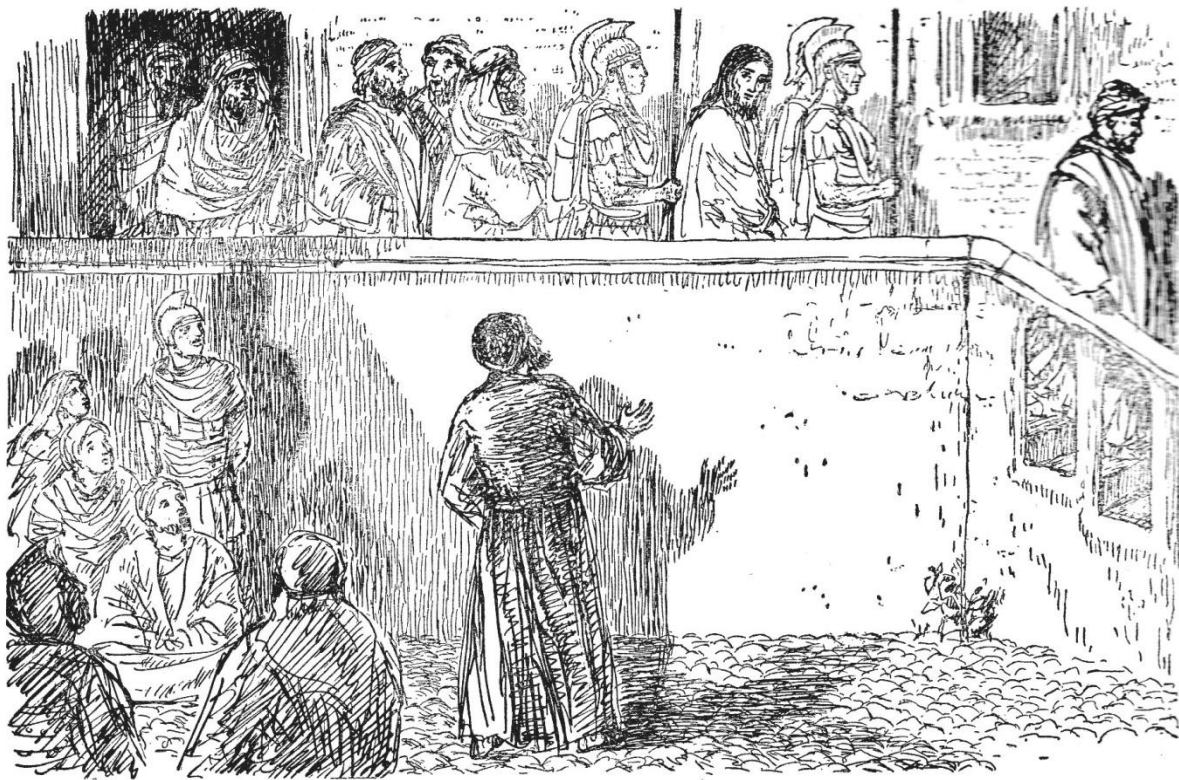
De soldaten keken Petrus verwonderd aan. Ze hadden helemaal geen kwaad in de zin gehad. Die Galileeër hoefde niet zo te vloeken! Het kon best zijn, dat zij zich vergisten en leek deze man erg veel op een leerling van Jezus. Daar kwam nog bij, iemand die zo kon vloeken hoorde al helemaal niet bij zo’n vrome rabbi!

Petrus wilde weggaan, maar juist op het moment toen hij zich omdraaide ging aan de andere kant van het plein een deur open. De tempelpolitie bracht Jezus naar buiten. Het werd stil op het plein. Allemaal keken ze naar Jezus. Hij was doodsbleek en zijn hoofd bloedde. De bewakers leidden Jezus dicht langs het vuur. Petrus stond daar. Zijn hart bonsde hem in de keel.

Vlakbij Petrus bleef Jezus staan en keek hem in de ogen. Nee, boos was Jezus niet maar in zijn ogen was een groot verdriet.

Met een duw in zijn rug dwongen zijn begeleiders Jezus verder te lopen. Petrus wist dat hij dit moment zijn leven lang niet zou vergeten! Die ogen van Jezus, zo bedroefd en tegelijk ook zo uitnodigend. ‘Kom Petrus, ook al heb je mij drie keer verraden, ik houd van jou.’

Petrus dacht dat Jezus natuurlijk niet kon weten dat hij hem deze nacht al drie keer verraden had. Ook niet dat hij, Petrus geen haar beter was dan de andere discipelen.....

Vlakbij Petrus bleef Jezus staan en keek hem in de ogen.

Op dat moment, ergens dichtbij en tussen de huizen, kraaide weer een haan. Petrus moest ineens denken aan wat Jezus tegen hem gezegd had: 'Jij zult deze komende nacht drie keer zeggen dat je mij niet kent, zelfs voordat de haan voor de tweede keer gekraaid heeft.'

Petrus zag zijn Meester nog voor zich zitten daar in die bovenzaal en weer hoorde hij zijn bedroefde stem. En in zijn hoogmoed had hij zelfs gezegd dat hij wel met Jezus wilde sterven....

En in plaats daarvan had hij met vloeken en een zware eed gezegd dat hij Jezus niet kende! O God, dat gekraai van die haan! Maar dan hoefde hij *niet* te denken dat Jezus het niet wist. Nee, dit had Jezus gisteravond al geweten. En nu was Jezus *kwaad* op hem. Nooit, nooit zou hij Jezus weer zien.... Nooit weer zou hij contact hebben met de andere discipelen van Jezus. Hij had Jezus met een eed afgezworen

De angst vloog Petrus aan. Wat had hij een spijt! Al wankelend als een dronkenman liep hij naar de uitgang. Hij kon alleen nog maar denken aan wat hij gedaan had. Aan zijn kwaad dat hij Jezus aangedaan had. Jezus, van wie hij zoveel hield.

Bij de poort was er niemand die hem iets vroeg. Petrus liep naar buiten en daar, achter een hoge muur liet hij zich vallen en hilde alsof zijn hart zou breken.

